

ΔΙΟΣ ΕΡΩΤΕΣ

ΣΕΜΕΛΗ

VAUDEVILLE

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΖΕΥΣ. ΗΡΑ. ΣΕΜΕΛΗ. ΕΙΛΑΙΘΥΙΑ. ΕΡΩΣ.

* Η σκηνή ἐν Ὀλύμπῳ καὶ ἔπειτα

ΠΡΑΞΙΣ Α΄

Τὸ τηλεσκόπιον.

ΣΚΗΝΙΑ.

Εἰς τὸ βάθος ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως τῶν Θεῶν Κάδμου. Ὁπισθεν τῶν ἀνακτόρων μακρὸς καὶ βαθὺς κήπος. Ἐκείθεν χαράδρα ὁρέων. Παρὰ τινι χαράδρᾳ, ἐν μέσῳ εὐθαλῶν δένδρων, κἀθηται ὁ Ζεὺς μεταδεδλημένος εἰς ποιμένα καὶ ἄδει πρὸς βάρβιτον ἐνατανίζων περιπαθῶς τὸν κήπον τοῦ Κάδμου.

ΖΕΥΣ

Ὅταν μακρὰν μου
Περθε ταχέως
Ὦ; ἄστρου μία
Μαρυαρυγή,
Ποῖα μὲ σῶρει
Πρὸς σὲ μαγεία!
Ἐντός μου ποῖα
Χαρὰς ἀυγή!

Κ' ἐγγὺς μου ὅταν
Ἀφνης περάσης,
Πῶς μὲ σπαράσσεις!
Πῶς παρευθὺς
Ὦ; στάχους τρέμω,
ῤιγῶ καὶ καίω,
Φρίσσω κ' ἐκπνέω
Κεραυνωθεῖς!

(Ἀναφαίνεται ἐπὶ τῶν κορυφῶν τοῦ ὄρους ἡ Σεμίλη κρατοῦσα τόσον καὶ περὶ τραν. Κλίνει μετὰ πάθους καὶ ἀκροᾶται τοῦ ἄσματος.)

Καὶ ὅμως, — ὅμοι!
Ἄν κλίνω στένων,
Ἄν βλέπω μένων
Ἄνευ πνοῆς;

Καὶ ἂν ἠσθάνθην
Σφαγὰς γιλίας,
Στιγμὴς μανίας
Σὺ τ' ἀγνοεῖς

ΣΕΜΕΛΗ καθ' ἑαυτὴν

Πῶς μὲ μαγεύει τὸ ἄσμα του! — Πρὸς ποῖον ἄρα ν' ἀποτείνεται; Ποῖος νὰ ᾔνε ὁ ποιμὴν αὐτός; Τόσας ἡμέρας κελαδεῖ ἐδῶ! Ἐὰν μὴ ἐσῶρει τὴν ἐλαφρὰν αὐτὴν μηλωτὴν, θὰ εὐλαγῶν ὅτι εἶνε ὁ Ἀπόλλων. — Ἀλλ' ἄς ἀκούσω τὸ ἄσμα του ἵσως ἐκ τῶν λόγων ἐννοήσω τί σκοπεῖ, πρὸς ποῖον ἀποτείνεται.

ΖΕΥΣ ἔδων

Οὐτ' ἐρηντάσθης
Ἐν τῇ ζωῇ σου,
Νύμφη ἀθύσσου,
Ἄν σ' ἀγαπῶ.

Οὐτε πιστεύεις
Εἰς τόσον βάθος,
Εἰς τόσον πάθος
Νὰ σιωπῶ.

ΣΕΜΕΛΗ καταβαίνουσα

Οὐδαμῶς βλέπω νὰ σιωπᾶς, θρηνηθὲ φιλέρημε ἡ φωνὴ σου μάλιστα τρέπει παντόθεν εἰς φυγὴν τοὺς λαγωούς, τὰς ἐλάφους, τοὺς χοίρους ἔτι, οὐδ' εὐρίσκω θήραμα.

ΖΕΥΣ ἐγειρόμενος καὶ τρέμων

Δεσποσύνη, . . ἡγεμονίς, . . σύγγνωτε. Ἡ φωνὴ μου τρέπει εἰς φυγὴν βεβαίως τὰ θηρία, ἀλλ' ἵσως ἐλκύει πλησίον μου τὰς νύμφας. . .

ΣΕΜΕΛΗ

Ναί! ἐὰν νύμφας φαντάζεσαι τοὺς φρουρούς τῶν ἀνακτόρων τοῦ πατρός μου, ὧν τὰ ῥόπαλα δύνανται νὰ κάμωσι εὐαισθητοτέραν τὴν ῥάγιν σου παρ' ὅσον εἶνε ἡ καρδιά σου. Ἄγνοεῖς ἴσως, ἀγροῦικς, ὅτι ἐκεῖ κάτω εἶνε τὰ ἀνάκτορα τοῦ πατρός μου Κάδμου;

ΖΕΥΣ οἶοναί ἀπορῶν

Καδμοῦ! Εἶνε μέτρον ὁ καδμὸς ἢ ὄνομα ἀμνοῦ;

ΣΕΜΕΛΗ

Εἶται ἡλίθιος. Ὁ Κάδμος εἶνε βασιλεὺς.

ΖΕΥΣ ἡλιθίως

Ὦ, ἐὰν ἔμην βασιλεὺς! . .

ΣΕΜΕΛΗ

Ἐὰν ἦσο βασιλεὺς —

ΖΕΥΣ

Θά... θά... θά... ἐφίλουν τὴν κόρην του.

ΣΕΜΕΛΗ ραπίζουσα αὐτόν

Ἄγρευε! — Τίνος κόρην θά ἐφίλεις;

ΖΕΥΣ

Τοῦ ἔλλου βασιλέως, . . . αὐτοῦ.

ΣΕΜΕΛΗ κτωπῶσα τὸν πόδα

Σιωπή! — Εἶδες τὴν κόρην σου ποτέ;

ΖΕΥΣ

Ποτέ.

ΣΕΜΕΛΗ

Πῶς θά ἐφίλεις λοιπὸν αὐτήν;

ΖΕΥΣ

Διότι, . . . διότι μὲ εἶπον ὅτι εἶνε ὄραιο-
τέρα τοῦ ἕαρος καὶ τῶν ἀστέρων τοῦ οὐ-
ρανοῦ· διότι μὲ εἶπον ὅτι εἶνε γλυκυτέρα
τῆς ξανθῆς κηρήθρας καὶ ἀγαθοτέρα φιλ-
τάτου ἀμνοῦ· διότι μὲ εἶπον, διότι μὲ εἶ-
πεν εἰς παλαιός μου φίλος, ὅστις εἶδεν αὐ-
τὴν λουομένην ἐκεῖ πέραν εἰς τὴν πηγὴν,
ὅτι τὸ στέρνα της —

ΣΕΜΕΛΗ ἀπειλητικῆ

Τί;

ΖΕΥΣ

Ὅτι ἡ πτέρνα της εἶνε λευκοτέρα τῶν
στερνῶν τῆς Ἀφροδίτης καὶ ὁ — ὦ, ὦ,
ὦ, ὦ, ὦ!

[Στενάζει θρηνητικῶς.]

ΣΕΜΕΛΗ καθ' ἑαυτὴν

Ποία χάρις εἰς τὸ σῶμα,
Ποῖον μέλι εἰς τὸ στόμα,
Ποῖος οὖον ὀφθαλμός!
Τὴν ὀργὴν μου πῶς μαλάσσει,
Πῶς τὸ στήθος μου σπαράσσει
Ὁ βαθύς μου στεναγμός!

ΖΕΥΣ

Ἐκτοτε αὐτὴν λατρεύω,
Πανταχοῦ αὐτὴν γυρεύω,
Αὐτὴν μόνην ἀγαπῶ
Αὐτῆς μόνῃς τὴν εἰκόνα
Ἐκτοτε ἐντός μου φέρω,
Καὶ λιποθυμῶ καὶ σπαίρω
Ἄν τὰ ἴγνη αὐτῆς μόνῃ
Τῶν ἐρατεινῶν ποδῶν

Εἰς τοὺς λόφους ἀπαντήσω
Καὶ πατῶ νὰ τὰ φιλήσω
Ὅλολύζων καὶ πηδῶν!
Καὶ χωρὶς αὐτὴν νὰ εἶδα
Καὶ χωρὶς τινὰ ἐλπίδα
Αὐτὴν ἔχω ὄνειρόν μου,
Γόητρον καὶ τύραννόν μου:
Ἀγαπῶ καὶ σιωπῶ.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἐὰν σιωπῆς, πῶς πρὸ μικροῦ πρὸς αὐ-
τὴν βεβαίως ἐτραγώδεις τόσον ἡχηρῶς;

ΖΕΥΣ

Διότι ἐκείνη εἶνε μακρὰν οὐδὲ μὲ ἤ-
κουεν! — ὦ, ἐὰν μὲ ἤκουεν!

ΣΕΜΕΛΗ

Ἐὰν σὲ ἤκουεν; —

ΖΕΥΣ

Θά ἀπέθνησκα.

ΣΕΜΕΛΗ

Διατί;

ΖΕΥΣ

Διότι θά διέτασσε νὰ μὲ φονεύσωσιν. . .
Διότι ἐκείνη εἶνε βασιλὶς καὶ ἐγὼ πτωχός,
ἀγροῖκος, δυσειδὴς ποιμὴν.

[Κάθηται ἀπειρηκῶς]

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄλλὰ σὺ εἶπες ὅτι εἶνε τόσον ἀγαθὴ!

ΖΕΥΣ περιχαρῆς

ὦ, εἶνε ἀγαθὴ;

ΣΕΜΕΛΗ

Ναί· ἀγαθὴ, γλυκαῖα, δίχως χολὴν, ὡς
ἡ περιστερά.

[Καθεζομένη πλησίον του]

Πῶς λέγεται;

ΖΕΥΣ

Ἐγώ; Λέγομαι Λυδός.

ΣΕΜΕΛΗ

ὦ, ἐὰν οἱ μέλανες Λυδοὶ ἦσαν ὡς σὲ,
θά ἦσαν οἱ θεοὶ τῆς γῆς!

ΖΕΥΣ

Ἐλεγες λοιπὸν . . . ὅτι εἶδες τὴν κόρην σου

ΣΕΜΕΛΗ

Ναί.

ΖΕΥΣ

Δηλαδή... αὐτήν;

ΣΕΜΕΛΗ

Ναί.

ΖΕΥΣ

Δηλαδή... πῶς...; Τὴν... τὴν
Σεμέλην;

ΣΕΜΕΛΗ

Ναί.

ΖΕΥΣ ἐγειρόμενος καὶ ἀπαγορευτῶν τραγικῶς

Ὦ Σεμέλη, ὦ Σεμέλη,
Ὦ—ὦ ὄνομα γλυκὺ,
Ὦ χαρὰ μου μυστικὴ!
Ὀνορὰ γλυκὺ καὶ θετὸν
Χάρις φλογώδη κλειτὸν
Βέλη

Κ' εἰς τὸ φώνημά σου βάλλον
Καὶ τὰ χίλια ὄμοι
Εἰς τὸ στήθος μου τὸ πάλλον,
Στήθος τοῦ πτωχοῦ ἐμοῦ!

[Πρὸς τὴν Σεμέλην]

Διατί ὅταν ὁ Φοῖβος εἰς τὰ ὄρη ἀνατέλλῃ
Καὶ χρυσίζεταί ὁ κόσμος νὰ μὴ λέγεται: «Σεμέλη»;
Διατί ὅταν τὸ ἄνθος τὸ εὐώδες βλύξῃ μέλι
Νὰ μὴ λέγωνται τὰ δύο μὲ ἓν ὄνομα: «Σεμέλη»;
Διατί ὅταν τὸ στόμα μ' ἄλλο στόμα ὅπερ θέλει
Ἐρωτα, ἐνφ' κολλᾶται, νὰ μὴ λέγεται: «Σεμέλη»;

Διατί τὸ ὄνομά της
Ἔϊνε τόσον γλυκερόν,
Διατί νὰ μὲ σπαράττης
Ὀνομα φαρμακερόν;

Θέλω ὅταν ἀποθάνω
Εἰς τὴν πέτραν μου ἐπάνω
Τ' ὄνομά της νὰ γραφῇ
Καὶ θὰ ἦν' ἐκεῖ ἀκόμα
Ὑπὸ τὸ βαρὺ μου γῶμα
Τοῦ θανάτου... ἀλοιφή!

[Πίπτει, παρὰ τῆ Σεμέλη]

ΣΕΜΕΛΗ δακρῦουσα

Πτωγὲ Λυδέ... Καὶ ἠγάπησες τόσον
δίχως κἂν νὰ ἴδῃς ποτὲ αὐτήν!— Ἐάν ἔ-
βλεπες αὐτήν;

ΖΕΥΣ

Ἐάν ἔβλεπον τὴν Σεμέλην καὶ ἠδυνάμην

ἔτι νὰ ζῶ, θὰ ἐκράτουν μετέπειτα καὶ τὸν
κεραυνὸν τοῦ Διὸς μειδιῶν!

ΣΕΜΕΛΗ

Φεῦ, πόσον ἀπατάσαι! Ἡ Σεμέλη εἶνε
ἀγέροχος ὡς θεότης, ἀλλὰ δειλὴ ὡς νή-
πιον. Ἡ Σεμέλη δαμάζει τὰ θηρία εἰς τὰς
χαράδρας, ἀλλὰ θὰ ἐκλινε τὰ γόνατα εἰς
τὴν θεάν ἑνὸς μόνου ἀνδρός. Ἡ Σεμέλη
ἔχει φρουροὺς καὶ τυράννους τὰ ὄμματα
ὄλων, διότι εἶνε βασιλὴς. Πόσον εὐδαίμων
θὰ ἦτο εἴαν εὗρισκε τὸν ἔρωτα ἐν μέσῳ τῶν
φύλλων καὶ τῆς ἐρήμου ὡς ἡ τρυγῶν, εἰς τὸ
βάθος στήθους ὡς ἡ χιῶν ἀγνοῦ καὶ νεάζον-
τος. Ἡ Σεμέλη ἐκείνη, ἦν τοιαύτην ὄνειρο-
πολεῖς, κλαίει καὶ αἱ χεῖρές μου πολλάκις
ἐδέχθησαν καὶ ἀπέσυραν τὰ δάκρυά της...

[Κλαίει]

Ὅμως μοὶ ἀνέμνησες... ἰδοὺ δ' ἐγὼ, κλαίω
ἴδια πάθη. Ἠγάπησα νέον ἄνδρα, δροσε-
ρόν ὡς τὸν Ζέφυρον, εὐμουσον ὡς τὸν Ἀ-
πόλλωνα, ὠραῖον καὶ τῆς Σεμέλης πλειό-
τερον. Ἠγάπησα, — ἀλλ' εἰς μάτην! Ἐάν
ποτὲ μάθῃ ὅτι καὶ ἐγὼ κρύφα εἰς τὸ ἴν-
δαλμά του τήκομαι, ἴσως, ἴσως ἴδῃ ὅτι
τὸ ὄνειρον τῶν ἐρώτων του εἶνε πολὺ ἀνώ-
τερον τῆς κόρης ἧτις φέρεται εἰς τὰ ἴχνη του.

[Φεύγουσα]

ΖΕΥΣ

Πῶς λοιπὸν λέγεται σὺ, ἡ φίλη τῆς Σε-
μέλης μου καὶ τίς ὁ ἀγροῖκος γόνος τῶν ἡ-
μερῶν σου;

ΣΕΜΕΛΗ

Ἐγὼ; Γνωρίζω τὴν Σεμέλην καὶ ἰδοὺ
μεταβαίνω παρ' αὐτῆ. Σὺ ὅμως εἴαν ποτε
ἴδῃς τὸν κλέπτην τῆς καρδίας μου, τὸ χρυ-
σοῦν μου ὄνειρον πλανώμενον, ἐδῶ που εἰς
τὰ βουνὰ κελαδοῦν τὸ γλυκὺ τῶν ἐρώτων
μου πτηνόν, εἰπέ του, εἰπέ:

ΖΕΥΣ

Εἰπέ:

ΣΕΜΕΛΗ καὶ ΖΕΥΣ

• Ὅτι εἰς τὸ ἀγαπᾶν
Θύω καὶ ζῶην καὶ πέν
• Ὅτι κλαίω καὶ πονῶ
Καὶ ἐν ὄνομα φωνῶ

Ὅτι ὅπου ἂν σταθῶ
 Τὴν καλὴν μορφήν ποθῶ
 Καὶ ποθῶ εἰς τὰ βουνά
 Ὅταν βήματα πλανῶ
 Καὶ θηρία συγκινή
 Ἡ γλυκιά του φωνή
 Μὲ τοῦ ἔρωτος πτερὰ
 Καὶ μὲ ἔρωτος πυρὰ
 Νὰ πετάσω, κατὰ γῆς
 Ν' ἀφίθω βαρυαλγῆς
 Καὶ νὰ εἶπω: Σ' ἀγαπῶ
 Σ' ἀγαπῶ καὶ σιωπῶ!

ΣΕΜΕΛΗ φεύγουσα

Καὶ νὰ εἶπω: Σ' ἀγαπῶ
 Σ' ἀγαπῶ καὶ σιωπῶ!

ΖΕΥΣ ἀκολουθῶν

Καὶ νὰ εἶπω: Σ' ἀγαπῶ,
 Σ' ἀγαπῶ καὶ σιωπῶ!

ΣΕΜΕΛΗ

Καίρε, Λυδέ!

ΖΕΥΣ ἀκολουθῶν

Εἰπέ με τ' ὄνομά σου, νόμῳ τῶν ἀλσῶν!

ΣΕΜΕΛΗ φεύγουσα

Θά ἔλεγον αὐτὸ εἰς μόνον τῶν στεναγμῶν μου τὸν αἴτιον.

ΖΕΥΣ

Εἰπέ με τ' ὄνομά σου, νόμῳ τῶν ἀλσῶν! — Ἄ, εἴν ἤμην ἐκεῖνος ἐγώ!..

ΣΕΜΕΛΗ ἐπανερχομένη βήματά τινα

Ἔως ἐδῶ, Λυδέ. Βλέπεις κάτω ἐκεῖ; Εἶνε οἱ φρουροὶ τῶν ἀνακτόρων καὶ, ἂν σέ ἴδωσιν, ἐχάθης!

Καὶ φεῦγε καὶ μένε
 Καὶ πόνει καὶ στένε
 Καὶ φρίσσε καὶ κατε
 Καὶ φώνει καὶ κλατε,
 — Ἄφου ἀγαπᾷς.
 Καὶ ἔλπιζε στένων
 Καὶ πόθει ἐμμένων
 Κ' ἐν τέλει ἐκείνη
 Ἡ νόμῳ θά κλίνη
 — Ἐάν σιωπᾷς!

ΖΕΥΣ μαγευθεὶς

Εἰπέ με τ' ὄνομά σου, ὦ βασιλῆς!

ΣΕΜΕΛΗ ἀπὸ τῆς κορυφῆς λόφου

Λυδέ, εἶμαι ἡ Σεμέλη.

[Χάνεται διὰ τῶν βράχων]

ΖΕΥΣ ἔβηεν ὡς ἐννεός

Ἡ Σε — ...! ὦ, ὦ, ὦ, ὦ, ὦ!

[Πίπτει κατὰ γῆς ὡσεὶ κεραυνόπληκτος
 καὶ σπαίρων]

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ζεὺς κατὰ γῆς καὶ σπαίρων. Ἦρα ἐμφανίζεται ἐπὶ τινος λόφου, εἰς τὸ βάθος κρατεῖ εἰς χεῖρας τηλεσκοπίον, περισκοπεῖ καὶ τίλος ἀνακαλύπτει κατὰ γῆς τὸν Δία.

ΗΡΑ

Εἶνε ἐκεῖνος... Ἐπ' αὐτοφώρῳ! — Τὸ τηλεσκοπίον αὐτὸ μὲ σώζει μάτην ἔθεσα τὸν Ἄργον φρουρὸν, κοιμάται, ἀλλὰ τὸ τηλεσκοπίον μόνον ἀνακαλύπτει.

[Ἐρχεται πρὸς τὸν Δία τρέχουσα]

Ἄθλις!... Ἐπ' αὐτοφώρῳ νὰ σέ συλλάβω ἔπρεπεν!

ΖΕΥΣ σπαίρων κατὰ γῆς ἀκόμη

ὦ, ὦ, ὦ, ὦ!... Σεμέλη!

ΗΡΑ καθ' ἑαυτήν

Ἄ, ἡ Σεμέλη! —

(Τῷ Δί.)

Ἐγείρου, γλυκὺ φῶς, ἐγὼ εἶμαι, ὁ ἔρωσ σου!

[Λαμβάνει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὠτός]

ΖΕΥΣ ἀναπηδῶν μὲ ἀνοικτὴν ἀγκάλην

Ἠλθες καὶ πάλιν, Ἄρτεμι;

[Βλέπων τὴν Ἦραν]

Ἄ, γῆ καὶ οὐρανέ!

[Τινάσσεται μακρὰν]

ΗΡΑ

Εἶσαι ἀχρεῖος!

ΖΕΥΣ

Ἱστορία παλαιά!.. Τετριμμένοι, ἤθελα νὰ εἶπω, συκοφαντῆται. — Πῶς ὁμως ἐφανερώθης πάλιν ἐδῶ;

ΗΡΑ

Τί ποιῶν ἐζήτεισ κατὰ γῆς;

ΖΕΥΣ

Ἠκρωμένην, φίλη μου, τοὺς κλαυθμούς τῶν νεκρῶν ἐν τῷ Ἄδῃ. Οἱ τ...